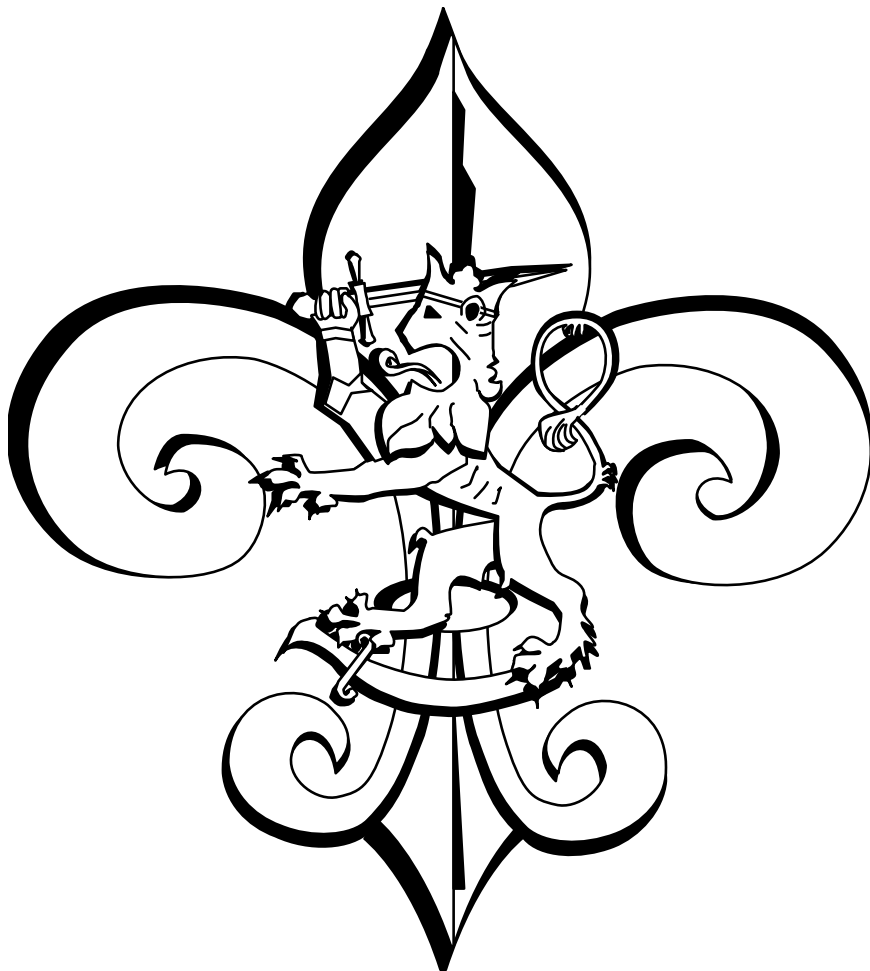

AULIKKA

Partiolippukunta Kalevan Karhut

nro 2/98

ÄLLIKKÄ

- LIPPUKUNTALEHTI -

28. vuosikerta

JULKAISIJA

Partiolippukunta Kalevan Karhut

<http://www.cs.tut.fi/~hyoty/kaka/>

Kalevan Karhut toimisto

Väinöläkatu 26, 33500 Tampere

puh. (03) 255 3474

Avoimna tiistaisin klo 18-19

PAINOPAIKKA

Tampereen ev.lut.srk / monistus

Painos 180

ILMESTYMINEN

(aikataulu voi muuttua)

nro	dead line	ilmestyy
1/98	Ti 20.1.	vko 7
2/98	Ti 12.5.	vko 22
3/98	Ti 1.9.	vko 38
4/98	Ti 3.11.	vko 47

Ä-TOIMITUS

Päätoimittaja

Mika Nieminen

Haukiluomantie 57, 33340 Tampere

puh. (03) 343 3285

lkmlikni@info1.info.tampere.fi

Taitto

Jarkko Hyöty

Avustajat

Kaikki juttujen tuottamiseen
osallistuneet

TÄSSÄ NUMEROSSA

Ä-tervehdys	3
Ilmoitusasiat	4
Ylläs -98	5
Karhunpentujen talviretki.....	6
Ahma-vartion hypotermiareissu	13
BulmaGulma	16
Brush-Up Your English	17
Silppu Säkki	18

A-TERVEHDYS

Keväinen aurinko tuijottelee lämpimillä silmillään talven väistyvää hahmoa. Vähitellen se sulaa, imeytyy maahan odottamaan seuraavaa sopivaa hetkeä. Nyt on kevään vuoro. Se tihrustaa ja kumooa kylmät yöt lämpimään veteen. Se on tullut jäädäkseen, lämmittämään.

Kevät on kesän alkusoitto, se osa elämänveisusta, jossa viulut koristavat ilmaa, ensin hiljaa ja sitten hieman voimistuen. Alkusoitto, jossa heleä huilun ääni irrottaa hetkeksi elämän arjesta ja alkaa pyörittää sitä, kuten vesi pyörii kurimuksessa. Kurimus ei ole pelottava, se pikemminkin nauraa ja huutelee: Tule uimaan kanssani ja minä jaan kylmän veden kanssasi!

Kevät räjäyttää elämän valloilleen. Levittää sen joka kolkkaan, sinne missä elämää ei talven pimeydessä ollut. Ohjaa ne eksyneet, jotka talven kumeiden patarumpujen säästämänä lähti etsimään lämpöä väärästä paikasta. Riisu painava takkisi, matkamies! Istu vierelleni muistelemaan talvea, ja sitä edeltänyttä syksyä. Istu vierelleni tuijottamaan kevättä. Kesä on tulossa!

Paljon on sanottavaa, paljon jää sanomatta. Ja vaikka kuinka sanoisimme, päivät ja yöt, eivät sanat lopu. Talveksi ne muuttuvat kiteiksi ja niitä on vaikea liikutella. Keväällä ne värähtelevät, liikkuvat, solisevat ja niitä on vaikea pitää kurissa. Uputkaa sanoihin, niin sanat kastelevat teidät.

Tämä on paperia. Huomaatko? Jos huomaat niin hyvä, jos et, niin hyvä silti. Kokonaisuus ratkaisee, jolloin sanat yhdessä ovat enemmän kuin niiden summa.

Kevättä rinnassa ja pään tilalla,
Mika Nieminen

ILMOITUSASIAT

SAARIJÄRVEN TALKOOT 6.6.

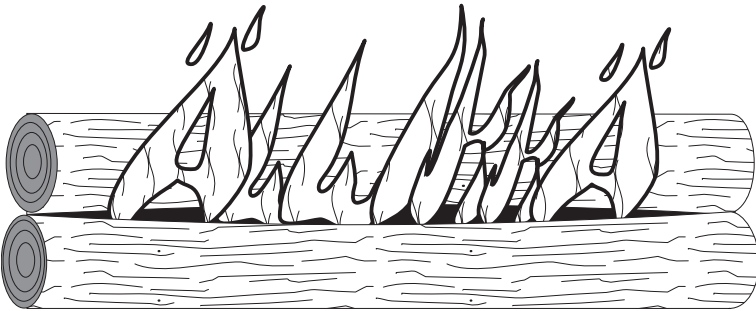
Talkoot pidetään lauantaina 6.6. kello 10 alkaen Saarijärven kämpällä.

Talkooporukalla olisi tarkoitus tilkitä kämppää ensi talven varalle ja suorittaa erinäisiä huoltotöitä.

Jos et onnistu muuten saamaan kyytiä, ota yhteys Tapsaan, puh 0400 432 097

TOIMISTO KESÄTAUOLLE

Toimisto on suljettu kesän ajan. Syksyllä TSTO päivystää jälleen tiistaisin 18.8. alkaen.

Ylläs '98

Kalevan Karhujen kesäleiri

1.-9.8.1998

Perinteisen Lapin leirin aika on taas koittanut. Lähde mukaan unohtumattomalle kesäleirille Kalevan Karhujen Lapin tuki-kohtaan Ylläkselle, Luosun kämpälle!

Leirimaksu toimivilta lpk:n jäseniltä on *300 mk*, muilta *450 mk*. Lippukunnan jäsenillä on etusija, mutta mukaan otetaan myös vanhempia ja muita halukkaita jos paikkoja jää.

Leirimaksu sisältää matkat, majoituksen, ruuat ja ohjelman. Vanhemmille on lisäksi luvassa pienimuotoista talkootoimintaa.

Ilmoittautumiset (14.6. mennessä) ja lisätiedot:

Jussi Lehti

p. (03) 364 0828

Email: Jussi.Lehti@sci.fi

KARHUNPENTUJEN TALVIRETKI

14.-15.3-1998

“No, millaista siellä oikein oli?” kysyi varmaan moni vanhempi urhean sudenpentunsa tullessa Saarijärveltä. “ihan kivaa”, vastasi myös varmaan moni poika ilman sen ihmeempiä selittelyjä tapahtumien kulusta. Vastaavanlaisen tilanteen monesti kokeneena päätin tarttua kynään ja kertoa seikkaperäisemmin, mistä oikein oli kysymys. Tämä on siis subjektiivinen kertomus jääkarhujen laumanjohtajan Pepin näkövinkkeleistä katsottuna.

Lämpömittaria ja säätiedotuksia oli seurattu tarkkaan jännittäen kovia pakkasia. Lähtöaamu koitti kuitenkin suotuisana; pakkasta oli kymmenkunta astetta ja aurinko helotti kirkkaalta taivaalta. Kalevan kirkolle olikin kerääntynyt mukava joukko jännittävine vanhempineen ja matkavarustuksineen. Pian lähdettiinkin vanhempien autoilla kohti Saarijärveä. Matkaseurueeseen liittyivät kirkolla myös varsinaiset eräretkeläiset, Kasujen Minna ja Noora, joiden valtavat rinkat, sukset, pulkat, kirves ja saha myös onneksi mahtuivat kyytiin.

Tokamontietä ei ollut aurattu, joten paikalle jäävät autot piti järjestellä. Peruutusyritykseni lumiselle tielle meni vähän mönkään, mutta onneksi oli vielä avulialta saattajia työntämään ojaan lipsahtanut auto takaisin urille. Sitten alkoi uuttera taivallus kohti Saarijärven kämppää.

Porukka eteni jonossa ja kukin kantoi omat kantamuksensa selässään. Käpykolon joukko oli päättänyt ottaa sukset ja pulkatkin mukaan, joten jääkarkut hiihtivät perille. Täytyy tunnustaa, että olin ensimmäistä kertaa suksilla koko talvena. Ja lipsuvilla suksilla laduttomalla tiellä eteneminen raahaten pulkasta vähän väliä putoilevia pakkauksia oli jokseenkin surkuhupaisaa. Tietysti tuli kohta kuumakin siinä touhussa, joten oli vähennettävä paitakerroksia kesken matkan. Tuo muutaman kilometrin

matka tuntui kyllä huomattavasti pidemmältä kuin kesällä!

Jollein joku satu tietämään, millainen paikka tämä Kalevan Karhujen lomaparatiisi/(työleiri) on, valaisempa asiaa hiukkasen. Kämpä siis sijaitsee upean koskemattomassa luonnossa Kangasalan Saarijärven rannalla. Viime elokuussa olin aivan haltioissani tullessani Karhujen kesäleirille kapeata järvenrantapolkua pitkin ensimmäistä kertaa. Siellä täällä kellertävät lakat, juolukat, variksenmarjat ja mahtavat mustikka-maastot runsaine sienisatoineen tekivät minuun lähtemättömän vaikutuksen - puhumattakaan kostealle polulle painuneista aidoista karhunjälgistä! Kuvankauniissa järvestä oli silloin myös jopa lumpeenkukkia.

Hirsikämpä on sopiva erähenkisille partiolaisille ilman nykyajan ns. mukavuuksia, kuten sähköä, vesijohtovettä, radiota tai edes peiliä. Ulko-huussi (Lentoasema) kököttää jonkin matkan päässä metsän laidassa. Siellä istuttava aika kuluu rattoisasti ihmetellen Karhujen loistavaa huumorintajua. Saunarakennus on järveen viettävän sileän kallion laidalla. Lähellä on myös kesäkäyttöön oivallinen ruokailukatos. Paikka on siis todellinen tuhannen tähden erämaahotelli!

Perille pääsimme tällä kertaa pienen ja matalan järven jäätä pitkin. Jäällä oli kymmenisen senttiä puhtaanvalkeaa pehmoista lunta, johon oli piir-

ÄLUKÄ

tynyt vain jäniksenjälkiä ennen meidän tuloamme. Pienimmätkin retke-
läiset jakoivat hienosti tallustaa mökille. Meitä “elämymatkailijoita”
oli kaikkiaan 28 poikaa ja 9 aikuista Harmaakarhuista, Vaeltavista
Karhunpennuista, Mesikämmenistä ja Jääkarhuista. Kaksi miestä, Saa-
relman Antti ja Jokelan Jukka, entisiä partiolaisia itsekin, oli värvätty
joukkoon, sillä raavaita halonhakkaajiakin mukana tarvittiin välttämättä.
Taitavaksi leirikokiksi osoittautunut Kivisen Maria rupesi heti laitta-
maan ruokaa puuhellalla ja Riitta sytytti kaminaan tulen. Kipparan
johdolla nostettiin lippu salkoon ja tehtiin työnjako. Pari porukkaa tallasi
järven jäälle hankeen pohjoisnavan ja maapallon meridiaanit. Jääkarhut
sahasivat ja hakkasivat jäähän avannon juoma- ja pesuveden saamiseksi.
Lekan kumiterä siinä työssä molskahti järven pohjaan ja siellä se makoi-
lee vielä tänäkin päivänä. (Vinkki: Ensi kesänä voidaankin järjestää
sukelluskisat sen löytämiseksi!)

Jukan johdolla rupesi polttopuita syntymään Vaeltavien Karhunpentujen avulla. Pojat osoittautuivat todella innokkaiksi sahureiksi. Minä sytyttelin saunan pataa ja kiuasta sukeltaen välillä savusta raittiiseen ilmaan. Pilkotut puut olivat jäisiä ja märkiä ja tulen syttyminen oli todella työn takana, vaikka meillä oli kuiviakin puita mukana.

Ulkoleikkien lomassa pidettiin lämmittelyharjoituksia pienille paleleville sormille ja varpaille. Kalliorinne toimi hyvänä pulkkamäkenä (kaksi pulkaa tosin hajosi rodeolaskussa) ja palloakin potkittiin pihatantereella. Kämoässä saimme täyttää vatsamme hernesopalla. Sitten leikittiin napamantereella, tutkittiin kompassia ja mentiin littaa pitkin meridiaaneja. Kipaistiinpa välillä saaussakin eli Lontoossa. Lämmikkeeksi nautittiin kuumaa kaakaota ja käpykololaisten leipomia pullia. Aikuiset saivat hörppiä aitoa pannukahvia.

Harmaakarhujen, Mesikämmenten ja Kipparan kera lähdin “vaklaamaan tyttöjä”. Löysimme nuo rohkeat ja reippaat nuoret naiset metsähakkuuaukiolta ET:stä eli Erätoverista - kankaisesta majoituksesta hankien kes-

ÄLUKKÄ

keltä. Edessä oli nuotio, jolla lämpesivät loimulohi ja folioperunat. Siinä tytöt istuskelivat havujen ja avaruushuopien päällä unilelujensa ja tyynyjensä kanssa.

Seuraavaksi oli ohjelmassa Paavon metsästys. Siinä Karhupennut kiersivät Lauran ja Maritan tekemän rastireitin jäällä rantoja pitkin. Ja pian taas syötiin; tällä kertaa perunoita ja makkarakeittoa. Pikkuhiljaa ilta hämärtyi ja lippu laskettiin. Puiden sahaaminen, pilkkominen ja pulkilla perille vetäminen kuitenkin jatkui, kuten lämmittäminen ja veden kantokin.

Pimeässä kisailtiin siitä, kuka löytää taskulampun avulla aarrearkun ja eniten kätkeytyjä lappuja mökin takaa kuusikosta. Leikin laatijat Jossu ja

Riitta olivat jo lähteneet sivistyksen pariin. Ilta- nuotiolla kilpailun palkinnoiksi saatiin lehmänrehu-tarroja, minilinkkuveitsiä, laukuja ym. Jukka oli tehnyt kiehisen ja Jääkarhut esittivät pilkkimissketsin. Yhdessä laulettiin ja paistettiin makkaraa, jonka tuoksun houkuttelemana itse Jääkarhukin saapui paikalle.

Kippara selosti tähtitaivaalta kuvioita sillävälän kun tein Antin kanssa kynttilöistä valaisevan ristin kirkkokalliolle. Siinä se loisti upeasti ja kauas. Poikien tultua luin hurjan tarinan Erämaan Risti ja ker-

rankin kaikki kuuntelivat hiirenhiljaa! Isä Meidän-rukous ja laulu Maa on niin kaunis päättivät vaikuttavan iltahartauden.

Suurin osa pojista kipaisi lämpimään; pienimmät kämppään ja isommat saunatuvalle. Mutta joidenkin kanssa kävin uudelleen tyttöjen ET:llä: Nuoti oli nyt puoli metriä alempana ja tervaskantokasa pienentynyt, mutta lohi ei ollut vielääkään täysin kypsynyt. Uskomattoman komea täysikuu ja tähtitaivas täydensivät idyllin tyttöjen jäädessä viettämään yötä luonnon hiljaisuuteen. Takaisin mökille palatessamme katselimme varjojamme jäällä kuun loisteessa. Sesse valitteli kyllä kovin palelevia varpaitaan - ei ihme, sillä jalassa oli vain yksi ohut ja avannonteossa kastunut sukka! Onneksi siitä selvittiin säikähdyksellä.

Myöhäisen ajankohdan vuoksi sauna jätettiin pojilta väliin, mutta aikuiset nauttivat makoisista löylyistä. Kippara ei kuitenkaan käynyt avannossa, koska se jäättyi kovaa vauhtia. Tavallaan pojilla oli silti oma saunansa

viereisen tuvan yläparvella. Siellä nuo seitsemän veljestä pitivät aika-

moista elämää ilman paitoja, ja kun joku kysyi, kenellä on kuuma, niin heti nousi seitsemän kättä pystyyn! Vähän väliä piti avata ovea vilvoittelemaan ja pojat laskeutuivat ulos jäähdyttelemään. Marian paistama iso lettukasa ja itsesäilötty mansikkahillo sekä mehu hupenivat olemattomiin.

Sipsi nukkui isänsä kanssa alapetillä, Jukka sai tyytyä kylmään lattiaan. Poikani Napsu oli kanssani ylälaverilla. Yöuneneni ei kovin pitkäksi päässyt, kun viimeinen pulisija hiljeni vasta puolenyön maissa. Jouduin pelkäämään putoamistani laidattomalta yläpetiltä ja äidin vaistolla havauduin jokaiseen kahahdukseen poikien yksitellen kömpiessä makuupusseihinsa ilman kylmetessä. Kippara oli katsonut viisaammaksi pysyä tavoilleen uskollisena, ja nukkui ulkona kuistilla makuupussissa tukka jäässä pipo päässä.

Aamulla virkkujen pulinaan herättyäni havaitsin, että erinäinen määrä märkiä kenkiä ja hanskoja täytyi kuivattaa. Mukaanottamilleni varavaruksille oli käyttöä. Koiperhoset kärpänenkin olivat heränneet horroksestaan, mutta ne kokivat pian karmean surman. Ikkuna oli aluksi ihan jäässä, mutta se sulii, kun miehet lämmittivät kämpän.

Aamiaiseksi söimme puuroa ja omenat. Sitten alkoi paikkojen kuntoon laitto ja kampeiden kasaus sekä vesisaavien tyhjennys. Kasut olivat vierailleet yöllä leirissämme ripustellen puihin heijastimia ja nallekarkkeja. Jauhelihamakaroonipataruokailun jälkeen kokoonnuimme lipun laskuun ja saimme CAT (Calevan Arctic Team) merkit. Miltei kaikki löytötavarat löysivät omistajansa. Oli vähän sääli lähteä kotiin, mutta mieliin jäi oikein kiva ja onnistunut viikonloppu, josta kiitän kaikkia osanottajia!

Terveisin, Peppi

PS. Kotimatalla ainakin omat pikkukarhuni uinailivat sikeästi uupuneina reippaasta leirielämästä.

AHMA - VARTION

HYPOTERMIAREISSU 6 - 8 . 3

Perjantai 6.3

Ahtauduin bussiin ryminällä hartaiden rinkan työntämis/vetämis/ rukoumis/uhkailemis/potkimisepisodioiden jälkeen. Saavuimme Jarkon kanssa (tiedoksi: Hän tuli mukaan matkan aikana ja paljon pienemmällä ryminällä) Sorilaan, jossa muut jo odottivat ja hyvin lyhyen neuvonpidon jälkeen päätimme että ei se Pena ole kumminkaan tulossa, joten minä, Jarkko ja Mikko lähdemme Mikon isän autolla kaahailemaan edeltä Antin & vanhempien körötellessä perästä. Ulosotto tuli eräässä risteyksessä (en nyt muista nimeä) jossa sitten epätoivoisesti räpläsimme suksieni virityksien ja rinkkani kanssa. Kun viimein pääsimme matkaan alkoi RÄÄKKI isolla ärrällä. Kun viimein pääsimme sinne, mistä alkoi metsässä rämpiminen, oli jo pimeää (no, oikeastaan hämärää, sillä oli kuutamo) ja me olimme jo ihan kuolleita ja valmiita haudan lepoon vain siksi ettei siellä tarvitse hiihtää. Siellä metsässä oli oikein hilpeää. Ensimmäin hiihdimme ylös ja alas ojissa ja totesimme että kyllä partio opettaa (ja sitten kotona kysellään että mistäs se äidin mussukka on tuollaista kieltä oppinut). Sitten kun kyllästyimme siihen kaatumis-ylösnousemus jupakkaan, niin keksimme että eksyminen olisikin kivaa. Niinpä me eksyimme ja löysimme itsemme seuraavana aamuna tien vierestä (ei kuitenkaan niin vierestä että kura olisi roiskunut päällemme auton tullessa, osittain siksi että kura oli jäässä). Leiripaikalle päästyämme aloimme hiljalleen herätä henkiin ja tallasimme hankea rikki saappaillamme (emme uponneet lumen läpi unohduksiin koska hanki oli kestävä, varmaan siksi että oli niin kylmä) ja lapioimme moskat pois Mikon rankalla muovilapiolla joka oli ihan romu mutta hoiti hommansa. Kun ETt olivat pystyssä ja nuotio palamassa, ajattelimme mennä seuraavana päivänä pikavisiitille Saarijärven kämpälle koska tutkamme olivat osoittaneet siellä olevan elämää. Itseasiassa tämä elämä huristeli autolla ohitsemme hiihtoräätäkin aikana ollessamme tauolla hiekoituspömpelin luona, murskaton haaveemme/pelkomme mennä yöllä tekemään vähän jäynää (jos joku ihmettelee mitä hiekoituspömpeliä tarkoitan, niin sanon vain että se on The Pömpeli ja

ÄLUKKÄ

jokainen tosi karpaasi tietää kyllä mikä pömpeli se on). Näiden syvällisten suunnitelmien jälkeen menimme nukkumaan.

Lauantai 7.3

Aamulla herätessäni huomasin hanskojeni jääntyneen abstrakteihin asentoihin. Myös Antin ja Mikon pullojen sisällöt olivat kokeneet hienoisia muutoksia eivätkä minun hanskani olleet ainoat abstraktit taideteokset sinä aamuna. Makuupussin ulkopuolella oli kylmä, siitä kertoi muunmuassa se että “nään kuuran kukkasia makuupussin reunaan piirtyneen” (kaivakaa jostain Kuurankukkaset vaimikäsenniminytolikaan-laulun nuotit esiin jos aiotte saada tuosta äskeisestä jotain vitsiä irti). Saatuani varpaani uskomaan että aion elää vielä ainakin kahdeksankymmentä vuotta enkä kuolla kylmyyteen tämän reissun aikana, sytytimme nuotion ja teimme paljon ristiretkiä lähimaastoon ja löysimme aika mukavasti tervasta ja aina siinä välissä mussutimme kaikenlaista mitä sattui käteen osumaan (no, ainakin minä tein niin). Vähän ajan päästä saimme vieraan: Koiran. Se viipyi vähän aikaa kunnes lähti pois, osittain siksi että oli kylmä, tai siksi että sen isäntä & emäntä kutsuivat, tai sitten siksi että varjelimme grillipihvejämme, lihapulliamme ja erityisesti melkein kypsää broilernuijia (jotka olivat Mikon) niin tarmokkaasti ettei sillä ollut mitään mahdollisuuksia. Kun olimme päässeet koirasta eroon, oli aika syödä lisää ja sitten lähteä kämpälle tapaamaan tätä elämää. Sää oli upea ja hiihtäminen kävi helpommin kuin edellisenä päivänä, johtuen osittain siitä että rinkka ei ollut selässä. Mikko oli ihan onnessaan ja minäkin ajattelin että tätähän voisi melkein sietää. Vähän ajan päästä saavuimme Saarijärvelle. Siellä rannassa mölysimme niin, että olisimme saattaneet koululuokankin häpeään (se on jo paljon se, mutta onneksi näissä jutuissa sallitaan liioittelua), ja lähdimme sitten hiihtämään vetten päällä. Lähes tyessämme kämppää sieltä lähdettiin tulemaan vastaan. Se tapaaminen oli kuin kaikki onnelliset jälleennäkemiset (hali hali, pusi pusi, oletpas sinä kasvanut ja silleen). Kämpällä näimme että tämä elämä koostui Eerosta, Tatusta, Juhiksesta, viidestä kasusta sekä Roope-koirasta (nimi muistini ei ole mikään hyvä, itseasiassa se on persiistä, joten tätä kokoonpanoa koskevat valitukset voi lähettää lähimmälle paperinkerä-

yslaitokselle mappiin ö, jossa ne käsitellään asiaankuuluvalla tavalla. Sähköpostia en ota vastaan). Ahtauduimme sisään kämppään, jossa oli lämmintä(!)ja tapoimme aikaa. sitten menimme ulos pelaamaan Potenssipalloa (mustilla maalipäniköillä (kieliopillisten virheiden välttämiseksi kerron että mustat pänikät toimivat maaleina) ja lumella täytetyllä limsapullolla pelattava amerikkalaisen jalkapallon variaatio, keksinyt Ahma-vartio, ja sitten tulee se tavallinen tekijänoikeuslitania jota en nyt jaksa ladella). Tilannetta ei tiedä kukaan, mutta luultavasti minun puoleni voitti, kiitos Eeron ja Juhiksen. Siellä me menimme yhtenä jättiläishärdellinä, kunnes säädimme sellaisen säännön ettei samassa kasassa saa olla kolmea ihmistä enempää. Jälkeenpäin kenttä näytti siltä kuin siitä olisi mennyt yli jalkaväkiosasto. Sitten Mikko todisti olevansa The Suurin Apinamies kiipeämällä puuhun ja jäämällä jumiin alaoksille noin parin metrin korkeuteen. Tatu siitä innostui ja haki kameran ja me jo mietimme pitäisikö meidän aloittaa operaatio pelasta Mikko puusta. Onneksi hän sitten uskalsi vihdoin kiivetä alas ja lähti melkein heti näyttämään Eerolle kuinka kämpän katolle kiivetään. Eihän sitä ihmettä sitten nähtykään, vaikka tiedän sen olevan teoriassa mahdollista sillä joku siellä on kuikuillut (taisi muuten olla Eero). Kävimme vielä katsastamassa heidän sahaamansa avannon johon moni meinasi joutua dipatuksi tai joutua/mennä muuten vaan. Sitten hiihdimme auringonlaskuun. Leirissä teimme ruokaa ja haimme tervasta ja puhuimme p**kaa (se joka osasi ratkaista partiopähkinäni edellisestä lehdestä, arvaa varmaan tämänkin) koko loppupäivän ja kylmä oli. Illalla tein huolestuttavan havainnon: Vaahtokarkkeja oli huolestuttavan paljon jäljellä, joten tykitin niitä Mikon ja Jarkon ETseen ja päätimme päivän niinkuin kaikki reissupäivät tulisi päättää, eli paistamalla vaahtokarkkeja.

Sunnuntai 8.3

Sunnuntaina oli kylmää. Makuupussissani oli taas se kuurankukkajuttu, ja mehupulloni oli umpijäässä. Mehutiivisteinkin oli muuttunut mehujääksi, joskaan se ei ollut umpijäässä ja jopa Mikon sinolipullon sisäreunoille oli ruvennut tulemaan jääkausi (sinolihan on melkein pelkkää alkoholia, jonka jäätympiste on jossain tosi kylmässä, joten niiden jäätyneiden kohtien täytyi olla niitä melkein-osia). Tämä sunnuntai oli

ÄLUKKÄ

BULMAGULMA

Kaksi kaverusta L. Uikuri ja R. Ehti ovat täysin identtisiä (sattumalta), toinen heistä valehtelee aina ja toinen puhuu aina totta. Eräänä maanantai Sepi Partiolainen oli matkalla kotiin, kun hän törmäsi näihin kahteen kaverukseen. Häntä rupesi kiinnostamaan kuka kukin on. Mutta koska molemmilla kaveruksilla oli kova kiire Sepi Partiolaisella oli aikaa kysyä ainoastaan yksi kysymys. Millä lyhyellä kysymyksellä Sepi sai selville kaverusten henkilöllisyyden?

Viime arvoituksen vastaus, jossa lippukunnan filosofi (LPKF) P. A. Radoksi pohti kolmen ystävänsä ammatinvalintoja, ei miellyttänyt itse Radoksia. Hän nimittäin totesi koko keskustelun mahdottomaksi seuraavin sanoin: “Minä totean koko keskustelun mahdottomaksi, niin totta kuin nimeni on P.A. Radoksi!”

ihan normaali reissusunnuntai (Saarijärvisunnuntait eivät sisälly käsitteeseen koska silloin kannetaan puita), eli leiri puretaan, pakataan ja viipaloidaan sopiviin osiin kaikille huollettavaksi. Sitten lähdimme hiihtämään Tokamontien risteykseen ja Mikko laittoi meidät suunnistamaan (me emme ole mitään kaksisia suunnistajia), mutta onneksi matka kulki tietä pitkin ja pääsimme hyvin eteenpäin emmekä edes eksyneet. Pääsimme Antin kanssa auton kyytiin jo vähän ennen Tokamontien risteystä, Mikko ja Jarkko taas joutuivat hiihtämään loppuun saakka.

Tässä lopuksi julistan vielä absoluuttisen totuuden: Rinkka selässä hiihto on maailman hirvein asia heti bambukarhujen jälkeen.

Tämän uljaan selviytymistarinan on viimeisillä voimillaan riipustanut Joonas Kirsi

ÄLLIKÄ

BRUSH-UP YOUR ENGLISH

Kyllä! Nyt se on tullut Ällikkään (ensimmäistä ja viimeistä kertaa). Englantinurkkaus, joka yhdistää hauskalla tavalla englanninkielen opiskelun ynnä tosielämään perustuvia tosiasioita (faktoja).

Takoituksena on kertoa, mitä tiimi työskentely oikeastaan on ja millä vakavuudella siihen tulee suhtautua. "Teamwork" katkelma on ns. beginner-tason englantia, jolla on hyvä aloittaa. Oletko valmis? Hyvä! Lue huolella.

TEAMWORK

There are four people, named Everybody, Somebody, Anybody and Nobody. There was an important job to be done and Everybody was asked to do it. Everybody was sure Somebody would do it. Anybody could have done it, but Nobody did it. Somebody got angry about that, because it was Everybody's job. Everybody thought Anybody could do it, but Nobody realized that Everybody wouldn't do it. It ended up that Everybody blamed Somebody when Nobody did what Anybody could have done.

Kiitokset tekstistä Antti Mäkiselle.

(Jonkun olisi pitänyt tehdä tämä jo kauan sitten)

Silppu Säkki

- ✂ Ilmarisen (=kolon) siivouskaapissa asuu nykyisin PÖLYNIMURI, veteraani, mutta hyvin kokenut imemään karhu-pölyjä.
- ✂ Mitä on puhdas lika? Vastauksen tietävät Kasukka-lpk:n siivousmerkin suorittaneet vartiot.
- ✂ Ä-toimitus toivottaa kaikille lukijoilleen aurinkoista kesää!

